

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У. 10994/14
22.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, поднетој против тужене Републичке комисије за заштиту права у поступцима јавних набавки, ради поништаја решења број: 4-00-1295/2014 од 07.07.2014. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ...,,5, у правној ствари јавних набавки, након усмене јавне расправе одржане дана 20.12.2016. године, у нејавној седници већа одржаној дана 22.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

- I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.
- II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу I диспозитива, усвојен је захтев за заштиту права подносиоца захтева Б.Б. Ва...љево и делимично поништен поступак јавне набавке мале вредности радова – одржавање јавне расвете на територији општине Мионица, број: 404-92/14 наручиоца ЈП "Дирекција за уређење и изградњу општине Мионица" из Мионице, и то у делу стручне оцене и доношења одлуке о додели уговора број: 404-92/14 од 14.05.2014. године, док је у ставу II диспозитива обавезан наручилац ЈП "Дирекција за уређење и изградњу општине Мионица" из Мионице, да подносиоцу захтева Б.Б. из ..., надокнади трошкове поступка заштите права у висини од 40.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема тог решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 23.08.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је исто неправилно и незаконито јер је донето уз погрешну примену материјалног права и то члана 75. став 1. тачка 3. Закона о јавним набавкама. Указује да наводи туженог из оспореног решења нису основани јер је јавни позив за прикупљање понуда објављен дана 15.04.2014. године, док је предметна потврда Прекршајног суда у Ваљеву, Одељење у Мионици

издата учеснику групе понуђача дана 28.04.2014. године и потврђује да у последње две године понуђач В.В. предузетника Г.Г. из ..., нема изрицаних мера забране обављања делатности, која потврда је издата у складу са Законом о јавним набавкама и Правилником о обавезним елементима конкурсне документације у поступцима јавних набавки и начину доказивања испуњености услова. Истиче да изречена мера забране обављања делатности има важност у периоду од две године и том периоду од две године се може извршити, тако да нема суштинске разлике између потврде које су други понуђачи приложили, а које су издате и од Агенције за привредне регистре. Указује и да ни тужена Комисија, ни подносилац захтева нису водили рачуна о пословном имену В.В. ..., јер такав правни субјект не постоји, са којих разлога је тужени био дужан да одбаци захтев за заштиту права понуђача као неуредан, јер се без правилног означавања предузетника не може видети који је правни субјект у питању. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење у целости и у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар, а туженог обавезе да тужиоцу исплати трошкове поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до дана исплате, у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Указује да достављањем уверења од 28.04.2014. године, издатог од стране Прекршајног суда у Ваљево, Одељења у Мионици, под бројем VIII. Су.бр. 41/14-238, тужилац није доказао да спорном учеснику у понуди, сходно одредби члана 27. став 1. тачка 3. Закона о јавним набавкама, и у време објављивања позива на порталу јавних набавки на дан 15.04.2014. године није била на снази мера забране објављања делатности. У погледу навода тужбе који се на пословно име члана заједничке понуде изабраног понуђача указује да је у захтеву за заштиту права јасно оспорена прихватљивост понуде тада изабраног понуђача, овде тужиоца, због чега је неспорно да је предмет оцене прихватљивости наведене понуде била достављена спорна потврда члана заједничке понуде – В.В. из

Заинтересовано лице Б.Б. из ... у одговору на тужбу изјављује да у свему остаје при наводима из захтева за заштиту права у делу у коме је успео, а који се односи на стручну оцену понуђача. Указује да предметни посао у поновном поступку није додељен ни тужиоцу ни заинтересованом лицу. Предлаже да суд тужбу одбије.

Управни суд је дана 20.12.2016. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одржао усмену јавну расправу, сагласно одредби члана 38. истог закона, којим је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима. Усмена јавна расправа одржана је у одсуству уредно позваног тужиоца, уредно позваног туженог органа и уредно позваног заинтересованог лица.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, наводе дате у одговорима на тужбу као и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима предмета ове правне ствари, Републичка комисија за заштиту права у поступцима јавних набавки је као основан оценила захтев овде заинтересованог лица, налазећи да је учесник у заједничкој понуди на страни тужиоца, В.В. ..., није доказао да испуњава услов из члана 75. став 1. тачка 3. Закона о јавним набавкама, прописан конкурсном документацијом, са којих разлога је наручилац био дужан да предметну понуду, у смислу одредбе члана 106. став 1. тачка 1. Закона о јавним набавкама, а у вези са одредбом члана 107. став 1. истог закона, одбије као неприхватљиву. Ово стога што је у поступку заштите права тужена утврдила да је у заједничкој понуди тужиоца као изабраног понуђача, за учесника у понуди В.В. ..., као доказ да испуњава обавезан услов прописан како конкурсном документацијом, тако и чланом 75. став 3. Закона о јавним набавкама, достављена потврда Прекршајног суда са датумом од 28.04.2014.године да код тог органа није регистровано да је В.В. ... у претходне две године изрицана мера забране обављања делатности. Тужена је нашла да наведено уверење садржи недостатак, јер је у истом тражени податак означен на период од последње две године од дана издавања потврде (28.04.2014.године), док је конкурсном документацијом и одредбама Закона о јавним набавкама предвиђено да понуђачу није изречена мера забране обављања делатности, која је на снази у време објављивања, односно слања позива за подношење понуда – 15.04.2014. године. Како из достављеног уверења произлази да учеснику у заједничкој понуди В.В. ..., у временском периоду од две године није изречена правноснажна мера забране обављања делатности, а полазећи од чињенице да је предметно уверење издато 28.04.2014. године, то се, по оцени тужене, из предметног уверења не може утврдити да ли је понуђачу изречена мера забране обављања делатности у ранијем периоду, а која је била на снази и у моменту објављивања, односно слања позива за подношења понуде – 15.04.2014. године.

Одредбом члана 75. став 1. тачка 3. Закона о јавним набавкама ("Службени гласник РС", бр. 124/2012), која је била на снази у време доношења оспореног решења, прописано је да понуђач у поступку јавне набавке мора доказати да му није изречена мера забране обављања делатности, која је на снази у време објављивања односно слања позива за подношење понуда.

По оцени Управног суда, правилно је закључио тужени орган да учесник у заједничкој понуди В.В. ..., није доказао да испуњава услов прописан одредбом члана 75. став 1. тачка 3. Закона о јавним набавкама, а прописан конкурсном документацијом, будући да се из потврде приложене уз конкурсну документацију, а издате од стране Прекршајног суда у Ваљеву, Судска јединица у Мионици VIII. Су.бр. 41/14-238 од 28.04.2014. године, не може се утврдити да ли је у моменту објављивања, односно слања позива за подношење понуде у предметној јавној набавци била на снази мера забране обављања делатности изречена учеснику В.В. Наиме, и по оцени Управног суда, учесник заједничке понуде био је дужан да достави доказ из чије садржине ће несумњиво моћи да се утврди да испуњава услове у складу са одредбама Закона о јавним набавкама и предметном конкурсном документацијом, како би његова понуда била прихватљива, а што тужилац у конкретном случају није учинио.

Суд је ценио све наводе тужбе, па је нашао да исти нису од значаја за другачије решавање ове управне ствари, имајући у виду да је тужени орган правилно

оценио да понуда изабраног понуђача садржи недостатке, са којих разлога је наручилац био дужан да исту, у смислу одредбе члана 106. и 107. Закона о јавним набавкама одбије као неприхватљиву. Притом, суд је оценио да је без утицаја и навод тужбе који се односи на означавање пословног имена учесника у заједничкој понуди - В.В. ..., налазећи да је на истоветан начин од стране тужиоца идентификован у оквиру заједничке понуде, односно у оквиру попуњеног обрасца 2 – "подаци о понуђачу", и као члан групе понуђача у оквиру Споразума о заједничком наступању у предметној јавној набавци од 25.04.2014. године, са којих разлога је несумњиво да је у конкретном случају тужени одлучивао по уредном захтеву за заштиту права, са јасно одређеним субјектом, и поред тога што поред назива В.В. из ..., није наведено име предузетника.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар, суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те нису испуњени услови за његов поништај, па тиме ни за могућност да овај суд сам реши ову управну ствар, јер је претпоставка за овакву одлуку претходна оцена суда да оспорени акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), које се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.12.2016. године, 16 У. 10994/14

Записничар
Маја Панић, с.р.

Председник већа - судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП